

דעת לדעת

דעות רבות יש לכל אחד מבני האדם
ודרכו של כל אחד בחייו
היא הקובעת את דעותיו
ולא להיפך

דע את דרכך
דע את דעתך

יצא לאור ע"י קבוצת דעת לדעת (קד"ל)
© כל הזכויות שמורות למחבר

Printed in Israel

לתגובות: e-mail: daatladaat@yahoo.com

צילום השער: לע"מ

הסילבסטר: במצהלות הטבח

לצלילי פעמונים השקת כוסות ונשיקות של חצות, מליוני אנשים ברחבי העולם חוגגים את הסילבסטר, ובתוך החוגגים המשולהבים נמצאים גם מאחינו היקרים.

אך מה בעצם הם חוגגים ???

1. חג 'הסילבסטר' הנו לזכרו של האפיפיור סילבסטר הראשון, בימיו של הקיסר קונסטנטינוס (314-335 לספירה).

2. האפיפיור סילבסטר נחשב לגדול רודפי היהדות בדורו. הוא הפיץ את הנצרות באכזריות, בחרב ובהרג רב של יהודים בכל רחבי האימפריה הרומית.

3. סילבסטר היה מורו ומטבילו של הקיסר קונסטנטינוס.

4. בהשפעת סילבסטר, כינס הקיסר קונסטנטינוס את ועידת החשמנים ובה הביע את שנאתו העזה ליהודים אשר התבטאה בתקנות וגזרות שונות שגרמו לרדיפות והרג יהודים רבים ברחבי המדינה. כמו כן, הביא לתסיסה אף בקהילות אחרות מחוץ לרומא.

5. יורשיהם של השניים סילבסטר וקונסטנטינוס המשיכו

בדרכם והיו אחראים לשרפת הערים: טבריה וציפורי, וע"י כך לביטול הסנהדרין.

6. סילבסטר, שונא היהודים, קיבל מהקיסר קונסטנטינוס את ה- "אדיקט מילנו", שהוא כתב סמכות המקנה זכויות יתר לנוצרים בכל האימפריה הרומית, והפך את הכנסייה לכנסיית המדינה. הכנסייה בראשות סילבסטר חוקקה, בעקבות כתב זה, חוקים שטניים נגד היהודים ובוטלו כל זכויותיהם האזרחיות.

7. אותם החוקים - שנמשכו במשך דורות רבים גם לאחר נפילת האימפריה הרומית, הופצו בעולם כולו והיו הבסיס לרדיפת יהודים בימי האינקוויזיציה, הפוגרומים ושאר הפרעות.

8. 'יום הסילבסטר' - היה יום קבוע לפוגרומים ולרצח יהודים במסורת הנוצרית!

9. **בליל ה-31 בדצמבר, 1400 לספירה:** בזמן חגיגות היין של הנוצרים בליל הסילבסטר, יצאו בפוגרום מאורגן ראשון נגד יהודים. הפוגרומים פרצו במקביל בערים באנגליה, בצרפת ובגרמניה.

בליל הסילבסטר ב-31 בדצמבר, 1941: חיילים גרמנים שיכורים, בליווי בני המקום המשולהבים, ירו לכל עבר

ללא שום אבחנה ורצחו בלילה אחד יותר מ־600 יהודים, נשים, זקנים וטף בוורשה כדי 'לחגוג' את חגם - 'חג הסילבסטר'!

בליל ה־31 בדצמבר, 1942: מכונות ההשמדה באושוויץ עבדו בקצב מטורף יותר מאשר בימים רגילים, ולשמחת החוגגים השמידו ללא רחם אלפי יהודים (ראה: עדויות ממשפט אייכמן), אך האפיפיור ברומא בירך את מאמיניו לרגל הסילבסטר. העולם 'הנאור' כמנהגו נהג, וזעקות הקורבנות נבלעו במצהלות השיכורים שחגגו את 'הסילבסטר'.

10. יום הסילבסטר הוא **יום דתי נוצרי** מובהק בעל אופי אלילי! אימוץ יום זה מהווה טמיעה במנהגיהם, באורח חייהם והשתלבות בחגם.

מצער הוא שדווקא עסקנים יהודיים נהנים מרווחיהם הכספיים בארגון 'מסיבות הסילבסטר', וזאת על חשבון דם וזיכרונם של יקירינו שנטבחו כל אותם השנים ודווקא ביום זה!

ובכן, כך יצא שאותו אימוץ של הלוח הגרגוריאני גנינוני ההתנהגות של תרבות העמים, הזמין טמיעה במנהגיהם ובאורח חייהם והשתלבות בימי אידיהם, וכבר באו חכמים והזהירו: 'לפני אידיהן של גויים, שלושה ימים, אסור לשאת ולתת עמהן' (מסכת עבודה זרה א' א'), וזאת שמא

ילכו בחגם ויודו לאליליהם, ויעבור ישראל על: 'ושם
אלהים אחרים לא תזכירו' (שמות כג).

אז כל יהודי שהרעיון אותו מבעית
לא יחגוג את יום השנה האזרחית
ולמרות שזה איום שהבין זאת רק היום
יוכל לזכור בזה היום את הטבח האיום
למהר ולספר לכל אחינו הטועים
כי זהו חגם של שונאינו הרעים

ציונות תמורת נצרות

בזמן שההיסטוריה משוכתבת כרצון השליטים
בזמן שההיסטוריה נלמדת כרצון המחנכים
בזמן שהעם עוד סובל בעינוי הגלות
איך יכולים הם לאבד התרבות בקלות

כה קשה לקבל שמקימי המדינה
הם אלו ששתלו את הארס לחורבנה
ואילולי כתבו הם הדברים בעצמם
לא ניתן היה לשערם לעולם

בנימין זאב הרצל, כותב ביומנו האישי בתאריך 24.12.1896 (כתבי הרצל, כרך ב' יומן א' עמוד 14, הוצ' ניומן): "חפצתי לפתור את שאלת היהודים לכל הפחות באוסטריה, בעזרת הכנסייה הקתולית. ולהשיג על ידם ראיון אצל האפיפיור, על מנת להגיד לו "עזרו לנו מידי האנטישמים, ואני מחולל תנועה כבירה בין היהודים, שיעברו לנצרות באופן גאה וחופשי, חופשי וגאה במובן זה, שמנהיגי התנועה, בפרט אני נישאר יהודים, ובתור יהודים נטיף ללא בושת פנים, כמו שעשו היהודים עד אז, כי אם מתוך זקיפות קומה, ובפרט שהמנהיגים יישארו ביהדותם, אנו האמיצים נהיה דור התחומים. אנו נשאר באמונת אבותינו, אך את בנינו הצעירים נמיר עוד לפני הגיעם לגיל של החלטה עצמית".

כיהודי מתבולל בצורה קיצונית, לא הסכים הרצל אף למול את בנו הנס שלימים גדל והפך לכומר, וכך כתב

ביומנו (דו שבועון "תמורה" מס' 2 עמ' 12-13):

"הרב גלבהייז ביקר אותי ושאל: הנכון הוא שלא מלתי את בני הנס?"

עניתי לו: זהו ענין משפחתי! הוא הוסיף בעיניים סגורות: לא, זהו ענין לאומי!

נכון הוא יהודים רבים אינם מלים את בניהם אך אין אלה מתיימרים להביא את הגאולה לעם ישראל".

כסובל מרגשי נחיתות אל מול העמים שהעריץ ומתוך שנאה לעם שבו גדל, המשיך הרצל להטיף בכל כוחו בעד ההתבוללות ככלל וההתנצרות בפרט וכך כתב במאמרו (מתוך הספר "הרצל" מאת עמוס איילון): "אני רואה את עצמי כיהודי מודרני ממוצע ואין אני נרתע ממעבר פורמלי לנצרות ואני מברך על כל יהודי שיש לו ילדים המחליט להתנצר.

לי יש בן הייתי מעדיף להתנצר היום ולא מחר כדי שתקופת החברות שלו בנצרות תתחיל מוקדם ככל האפשר".

הרצל היה בז לכל מי שאינו היה נחשב בעיניו לתרבותי ונאור, כדוגמת המנהיגים הגויים שכה העריץ, עד שהגיע להפנים רעיונות אנטישמיים בליבו וכך המשיך וכתב ביומנו (דו שבועון תמורה מס' 2 עמ' 12-13): "הכמרים הנוצרים הם ברום המדרגה מפני שאינם להוטים אחרי הכסף... הנוצרים הפשוטים טובים הם מכמרי היהודים".

הרצל סיפק נימוקים ואף עודד את הרדיפות האנטישמיות וכך כתב ביומנו (יומן א' עמ' 16): "אכן האנטישמיות שהיא כוח חזק ומשורש בתת ההכרה של ההמונים לא תזיק ליהודים. אני מוצא שהיא מועילה לבניית האופי היהודי, חינוך הקבוצה על ידי ההמון חינוך שעשוי להוביל

להתבוללותה!"

מקס נורדאו, מנהיג ציוני אחר, מגלה במכתב את מחשבותיו על ישו:

"אדם זה הוא דמות יהודית אידיאלית טיפוסית! הדבר היפה ביותר שיצר איש האמונה מאז ומעולם... הוא נפש מנפשנו, כמו שהוא בשר מבשרנו. אדם זה משלנו הוא, לכבוד לעמנו ואנו רואים אותו כאחד מבניו... ואני מסכם – אנו רואים אותו כאחד משלנו, וכן גם את תורת "המוסר" שלו, ואת האוונגליון... קבל נא אב חביב ויקר את רחשי הכבוד של המסור לך. ד"ר מ. נורדאו".

עמוס בן גוריון, מספר בראיון לעיתון "מעריב" (י"ד בתשרי תשמ"ז), כי כאשר החליט לשאת אשה נוצריה, ברכו אביו, דוד בן גוריון כי "זה טוב לשבח את הגזע". במקביל להאדהה לנצרות הפנימו מנהיגים ציוניים גם מטבעות לשון שהשתמשו בהם האנטישמים הגדולים ביותר. אפילו תוך הענקת צידוק לאנטישמיות.

דוד בן גוריון: "לא רשע וסכל של הגויים אלא מעמדם המשונה שאינו הולם את מסגרת חייהן התקינים של אומות העולם הוא בעוכרינו. והאנטישמיות מה היא כי נלין עליה". (במערכה פרק ד' עמוד 212)

הסופר א. קריב מביא בספרו "נרתק את השלשלת" אוסף גדול ומרשיע של ביטויים קיצוניים מאוד של מנהיגים ציוניים שונים.

י.ח. ברנר, סופר ציוני ידוע אומר כדלהלן: "הן עם של יהודים אין בעולם. יש בהולים מטומטמים ומופלגי תורה בליטא, טפשים ופראים בפולניה, הדיוטים ונבזים בגליציה, נרקבים ומעלי באשה בהונגריה ורומניה, גסים וכהים באנגליה ואמריקה, שנוררים ומזוהמים בפלשתינא, צבועים, אנוסים ודשנים - כרסנים בגרמניה ובפרנציה ובאיטליה, וכולם כולם ספחת - הן לעמם ולעם אשר בתוכו הם יושבים."

כה קשה לקבל שמקימי המדינה
הם אלו ששתלו את הארס לחורבנה
ואילולי כתבו הם הדברים בעצמם
לא ניתן היה לשערם לעולם

הציונות: התבדלות או התבוללות?

בחלוף השנים ולאחר קניית "הזרות החדשה",
המאפיינת את החברה הישראלית
מאז הקמת המדינה ועד היום,
נצרכים אנו לשאול עצמנו בעצם
מי אנחנו ???

אך באין דעת לדעת, כשהטירוף סביב מכתוב הסתר,
יש שחובת כל אדם מישראל,
למצוא לו רגע בהיר של יישוב דעת,
לנסות ולהבין איך קרה שהחלפנו
זרות יהודית בישראלית?
תורת ישראל בציונות מודרנית?
מורשת מפוארת בפריקת עול חילונית?
ומעל לכל,
התבדלות בהתבוללות?
על פניו הדברים נראים קשים ומסובכים
ואף מעט לא מציאותיים.

אך למעשה לא כך הוא הדבר,
כי אמת זו חקוקה בסלע,
ומי שטרדה לעשות כן, היו אלו אבות הציונות בעצמם
וממשיכי דרכם אנשי החוק הנאמנים.

כך בחרתי להביא לפניכם מעט מן הדברים
בציטוטים ישירות מן האנציקלופדיה העברית,
בפרק העוסק בהרצל והציונות,
על מנת להמחיש ולקרב את הדברים אל הדעת:
(כך חמישה עשר 1988 עמודים 353-399)

סמוך לשנת 1893 ראה הרצל את בעית היהודים כשאלה
חברתית, העשויה לבוא על פתרונה הגמור על ידי תנועת
שמד גדולה ומאורגנת של בני הדור הצעיר היהודי וכן
על ידי הצטרפותם לתנועה הסוציאליסטית. (עמוד 359)

מזועזע עד היסוד מתגובה זו (לנאומו) וחדור זעם על
קטנות מוחם של היהודים... כתב בו ביום (18 ביוני)
את מכתבו הרביעי אל הברון הירש... "הסתלקתי מן
העניין. ליהודים אין לעזור לפי שעה. אם אחד יראה
להם את ארץ הבחירה, לעוג ילעגו לו, כי נחותים הם...
אך צריך שנהיה נחותים עוד יותר, שיפגיעו בנו עוד
חרפות, יריקות, נאצות, מלקות, שוד ורצח, עד שנהיה

בשלים לרעיון זה... עדיין אין אנו מיואשים למדי." (עמוד 361)

ואין לגרוע מהשגים אלה גם ע"י ציון חסרונותיו, שעוררו את ביקורתם של בני הדור והם: זרותו (של הרצל) למסורת היהודית והתעלמותו מחשיבותה של הלשון העברית במפעל התחייה הלאומית של עם ישראל! (עמוד 372)

"האנטישמיות נעוצה במצב המשפטי והסוציאלי, שלתוכו הוכנסו היהודים ע"י תהליכי העת החדשה היא – תוצאה של האמנציפאציה." (עמוד 374 מקור; "מדינת היהודים", ב"כתבים ציוניים" תרצ"ד עמוד 30)

"הטמיעה הגמורה של היהודים בתוך האומות חייבה על כל פנים תנאי אחווה וסבלנות במשך זמן ארוך הרבה יותר משניתן לה. אילו ניתן ליהודים זמן מעבר (לנצרות) מתאים, אילו איפשרו להם לעלות לאט – לאט אל האמנציפאציה ובשעת עליה זו נתנו להם, כפי הצורך, ברוך או במרץ, להיטמע, יתכן שפני הדברים היו שונים מעיקרם."

בכל אופן, סבור הרצל: "הייתה האמנציפאציה צריכה לבוא אחרי ההתבוללות, לא לפנייה. מאחר שהתהליך ההיסטורי היה בכיוון הפוך, כבר מאוחר הוא לחשוב על התבוללות וכן מאוחר הוא לחשוב על אמנציפאציה

כגילוי טבעי של רצון העם. מעכשיו היא עניין לקרב ולמאבק – מר, יומיומי, מתפשט ומחמיר – עניין, שיש לכפותו על המוני העם.” (עמוד 374; מקור: “ספרי הימים, כרך

א’ עמוד 118)

”הטמיעה היתה הכרח לקיום האמנציפאציה... היהודים נועדו ליעשות ע”י שיווי הזכיות לא רק אזרחיה של מדינה מסויימת או נתיניו שווי הזכיות של שלטון מסוים, אלא אף בנים לאומות, שבתוכן חיו... הם נחשבים בכל מקום כ”בנים חורגים.” (עמוד 374)

”אך עלינו להוסיף לרדת עד שאול תחתיה, צריך שיוסיפו לנו חרפות, יריקות, נאצות, מלקות, שוד ורצח, עד שנהיה מבוגרים לאידאה זו” (האידיאה של הציונות) כתב הרצל במכתבו הרביעי לבארון הירש. (עמוד 378; ספרי הימים I, 112-113)

בנאום אל הרוטשילדים (שלא ננאם) הוא כותב: ”אנו מוכרחים להגיע למטה, לגמרי למטה...” (עמוד 378)

”האנטישמיים ניצחו! יבושם להם! ויש להכיר גם ביסוד הרציונאלי שבמהלך התפתחות זה: הם ניצחו משום שצדקו...” (עמוד 378; “ספרי הימים” I, עמוד 182)

”הכרה בטענותיה ההגיוניות של האנטישמיות, והעיקר – כמסקנה מכך – הכרזה על ‘יציאת מצרים’ והתחלת

ביצועה יהא, איפוא, במשמען לא רק שביתת נשק, אלא יותר מכך: ברית שלום עם האנטישמיות; וברית שלום זו פירושה לא רק מעשה פיוס כללי אלא הפיכת הכוח ההרסני של האנטישמיות לכוח בונה כמו לטובת האינטרסים היהודיים. האנטישמיים יהיו לידידינו הנאמנים ביותר." (עמוד 381; מקור:

"ציונות 64, ספרי הימים I, 82)

הרצל מתבונן באנטישמיות 'בלי איבה ופחד' ואף בלא משפט קדום. לא רק שהוא מוצא טעם הגיוני לטענה היסודית של האנטישמיות... אלא שהוא מוצא בה צד חיובי אחר: "כשם שתפקידה ההיסטורי של האמנציפאציה היה להחזיר ליהודים את כבודם האישי, כך היה תפקידה ההיסטורי של האנטישמיות להחזיר להם את כבודם הלאומי." (עמוד 382; מקור: כתבים עמוד 220)

ביקורת ההרצלאות נוטה להסתייג מן ההנחה, שהאנטישמיות בכללה היתה עשויה ליהפך לתנועה פרו-יהודית אף בתנאים של יציאה טוטאלית מן הגולה. הוא עצמו (הרצל) ניהל מו"מ עם אנטישמיים ואף האמין, שמצא לשון משותפת עמהם. (עמוד 382)

דבריו של אחד העם (על הקונגרס הציוני השישי בבאזל 1903): "רק אחת רואה אני ברור, הרסנו הרבה יותר ממה שבנינו... מי יודע, אם לא היתה זו האנחה האחרונה של אומה הגוססת". (עמוד

397; מקור: "אגרות אחד העם" I, עמוד 126).

ובכן העולם הוא עגול
והכל סובב הולך ובא
ההיסטוריה שוב חוזרת
ואין חדש תחת השמש

בזה הדור בהסתר של דעת
בזה הדור בהעדר דעת לדעת
בזה הדור של מינות וכפירה
בזה הדור של התעוררות ותשובה

מוצא עצמו האדם מישואל
בבילבול וטירוף הדעת
נותן ידו למשטר וחברה של שחת

בא הכתוב הזהיר ואמר
'פני הדור בפני הכלב'
כך שלטון העם יורד אל הכביש
והלב נקרע כל ערב עת המרקע מגיש

תחקירנים פרשנים מבארים גבהי לב
את טובת הכלל על הפרט

את טובת המדינה על האזרח
את טובת הקידמה על היושנה
את טובת המדע על התורה
את טובת החוק על המצווה
לאן אנו צועדים
בשהכלבים נובחים רעבים?
ולאן אנו בורחים
בשהאויבים סביב רובים?

מתפלשים בטומאה או בובים לקדושה?

בהעדר דעת לדעת
עת טירוף זמן גאולה
מן החשיבה מובל לפיד
אדם "ישר" לישראל
ובזה העיתוי דורש שינוי

כך שוב מטפסים הם ישראל
בסולם המתהפך
והעם קרוע שסוע מדמם

המון משולהב בערב רב
משטר מעורב וחסר לו רב

אך בן תורה בן של מלך נאמן
אל לך מלחשוש ומלהתיאש כלל
כי הגאולה נמשכת היא והולכת
פעולה אחת שאינה נפסקת

והעבר אין
העתיד עדיין
ההווה בהרף עין
דאגה מנין?
כי ישועת ה' בהרף עין

דעת לדעת

בדרישת האמת מעת לעת
אפשר לשקר שייראה אמת

בדרישת האמת בכל עת
מחייב הרצון אל האמת

יש ומצטיירות טעויות באמיתות להאמינן
יש ואמיתות פשוטות נדחות מלהשיגן

ואפילו ענינים קלים ונגלים מאוד
בעד השקר מתקשים בפיצוח הקוד

ובאמת רק שכל ישר זה כל הנדרש
ומתוך מציאות דרך האמת יובן המדרש

